

[Lange.]

til den højtærede Udenrigsminister, som over for mig gjorde gældende, at Sverige ikke var blevet ugunstigt stillet fra Danmarks Side, at det har jeg overhovedet ikke talt om. Jeg har ikke ved nogen Lejlighed fremsat Udtalelser, der kunde gaa i den Retning. Jeg har tværtimod fra denne Talerstol meget stærkt bebrejdet Landets Undervisningsminister, at han paa et givet Tidspunkt, efter min Mening et meget uheldigt Tidspunkt, offentligt fremsatte den Udtalelse, at vi ikke havde opfyldt vore Forpligtelser over for Tyskland. Men for øvrigt gik de af Generaldirektør Ørne fremsatte Udtalelser, som jeg henviste til, egentlig heller ikke ud paa, at vi havde behandlet Sverige ugunstigt. Man havde ikke Indtryk af, at det var dette, der havde kaldt Generaldirektøren frem, men netop Følelsen af, at vi arbejdede os dybere og dybere ned i et økonomisk System, som vi skulde hjælpes ud af.

Den højtærede Udenrigsminister nævnte i Forbindelse med min Omtale af de Overpriser, vi maatte betale, at vi havde truffet en Aftale med England, som vi paa Forhaand vidste vilde sætte os i den Situation, at vi vilde komme til at betale Overpriser for de paagældende Varer. Mine Udtalelser tog ikke Sigte paa dette Forhold, thi der betales for en Række andre Varer Overpriser i en ganske anden Grad, end der her er Tale om.

Den højtærede Udenrigsminister fremhævede, at det Forslag, der er stillet fra Erhvervenes Side, ikke vilde kunne anvendes, fordi det vilde stille de enkelte Lande højst forskelligt. Naar vi i 5 Aar har benyttet et System som Valutacentralsystemet, er det meget at komme her og tale om, at vi skal behandle de enkelte Lande ens. Det er der jo overhovedet intet Land i Verden, der gør. Vi har ganske vist Mestbegunstigelsestraktater, men de betyder i Dag noget helt andet, end da man i sin Tid gennemførte dem. Den højtærede Udenrigsminister sagde ogsaa over for Erhvervenes Forslag, at vi havde ikke Raad til at miste de Eksportmuligheder, vi havde paa andre Omraader, f. Eks. med Hensyn til Industrieksporten. Den højtærede Minister kan dog ikke mene, at Industrien, hvis ledende Folk vel lige saa godt kan bedømme Forholdene som Rigsdagen og Regeringen, skulde fremkomme med Forslag, hvorved den danske Industris Eksportmuligheder forspildtes.

Jeg skal saa kun knytte en enkelt Udtalelse til den højtærede Udenrigsministers Slutningsbemærkninger om, at i Stedet for at splitte skulde man søge at faa de for-

skellige Erhvervsgrupper samlet. Ja, det er det, man har gjort Forsøg paa fra Erhvervenes Side, men at det har vakt stor Glæde inden for Regeringspartierne, fik man egentlig ikke Indtryk af. Det ærede Medlem, som taler paa Venstres Vegne (Villemoes), citerede i Gaar nogle Udtalelser fra den socialdemokratiske Presse, som gav Udtryk for, jeg tror næsten, man har Lov til at sige, den største Fortvivlelse over og Utilfredshed med, at f. Eks. Industri og Handel havde fundet hinanden. Hvis derfor den højtærede Udenrigsministers Udtalelser virkelig skulde være Udtryk for et Ønske fra Regeringens Side, vil jeg sige, at Vejen til at naa en Samling er, at Regeringen ikke afviser Forsøg paa at samle de forskellige Erhvervsgrupper, men gaar ind i Forhandlinger og søger at faa tilvejebragt et Resultat, der er tilfredsstillende for alle Grupper i vort Folk.

Gunnar Fog-Petersen: Det hænder engang imellem for en Fyrste, at han lever saa længe i sin egen høje Verden, at han bliver fremmed for sit eget menige Folk. Jeg vil advare det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch) imod at komme i denne Situation over for en almindelig praktisk Landmand som mig, der tillader sig at henvende sig til ham, utilnærmelig som han syntes at være i sine indledende Bemærkninger.

Det ærede Medlem behøver ikke at give mine Udtalelser en anden Mening, end de har. De var tydelige nok. Det ærede Medlem sagde, at han med Sorg havde erfaret, at jeg saa en Fare i, at Landbrugseksporten blev for stor. Det, jeg sagde, var, at Landbrugsproduktionen var for stor til Eksportmulighederne, og det er noget andet. Enhver maa selvfølgelig ønske, at en lønnende Landbrugseksport maa blive saa stor som muligt, men en for stor Produktion til Eksportmulighederne er efterhaanden mange menige Landmænd betænkelige ved, og den Tale, jeg førte her, er slet ikke fremmed for mange Landmænd ude i det praktiske Arbejde. En Landmand vil gerne have mange Svinekort, og han vil gerne have flere, end han har, men han ønsker sandelig ikke at vende tilbage til en Svineproduktion som den, man havde i 1932. Jeg tør forsikre det ærede Medlem om, at hvis Begrænsningen af Flæskeproduktionen fra engelsk Side faldt bort, vilde Landmændene, hvis de skulde vælge imellem selv at skabe en Begrænsning, der svarede til Markedet, eller at gaa ud i en Konkurrence af samme Art som i 1932, med et overvældende Flertal vælge den begrænsede Produktion, fordi de meget nødtigt igen vil ud i en ruinerende